

Продължавайки разказа си за организирането на доброволческия отредъ, Селимински пише: „Така азъ замислихъ за откриване бюра за записване доброволци изъ разнитѣ градове на княжествата. По това време при мене се яви Алеко Хаджиевъ (Алекс. Росети?), воененъ отъ влашкото опълчение, който изяви желание да вземе участие въ дѣлото и ме помоли да го препоръчамъ за целта на руското начальство“. Селимински побързалъ да препоръча Алеко, съ когото едва се познавалъ, но останалъ отпосле разочарованъ, понеже сънародникътъ му се оказалъ „съ покварена душа“. Първото бюро било открито въ Букурещъ и записването започнало официално на 1 януарий 1854 г. „Виждайки, че дѣлото върви успѣшно, образувахме и Българско настоятелство (— думата е за оня комитетъ!), което да поеме грижата за сръдства по нуждитѣ, които ще се появятъ. То веднага почна да събира пари отъ родолюбци и изпрати позиви къмъ сънародниците въ княжествата и извънъ тѣхъ...“.

Бюрото, основано отъ Селимински още преди конституирането на гражданския комитетъ въ Букурещъ, давало писмени упътвания до разнитѣ градове изъ княжествата, за да се откриятъ и тамъ бюра отъ родолюбцитѣ и се почне записване на доброволци. Дѣлото било подзето навредъ усърдно. Като председатели на такива бюра се проявили Коста Поповичъ въ Браила, Василъ Палаузовъ въ Галацъ, Ат. Павловичъ въ Плоещъ, Ив. Керемекчиевъ въ Фокшанъ, и др. Съдействували имъ енергично д-ръ Г. Атанасовъ, д-ръ П. Протичъ, Хр. Георгиевъ, Ив. Бакалоглу и Д. Черновъ въ Букурещъ, Маринъ Петровичъ, Н. Ценовъ, Н. Драгойчевъ и др. въ Браила, епископъ Поликарпъ, Евлогий Георгиевъ и др. въ Галацъ, Михаилъ Колони въ Плоещъ, Маринчо Бенли въ Бъзю, Недѣлко Андреевъ въ Гюргево, и т. н. Всички тѣ работѣли отъ януарий 1854 г. непрекъснато три месеца, като издържали по една канцелария и по двама служащи, като уреждали множество висещи въпроси и спорове на доброволцитѣ съ данъчни, сждебни и полицейски власти, и като изоставяли така всички свои частни занятия и облаги, за да пожънатъ накрай досади отъ рускитѣ и ромънскитѣ учреждения. Разбира се, имало е български първенци въ чужбина, които не изпитвали това чувство на дългъ и които благоразумно странѣли отъ общото увлѣчение. За тѣхъ, съпоставяйки ги съ истинскитѣ патриоти,